



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. F.**, nar., st. přísl., t. č. pobytem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017, č. j. OAM-85/ZA-ZA08-P07-ODMO-2014,

t a k t o:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017, č. j. OAM-85/ZA-ZA08-P07-ODMO-2014, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

Včas podanou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017, č. j. OAM-85/ZA-ZA08-P07-ODMO-2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o odnětí doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 17a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný předně uvedl, že bylo v rámci jeho úřední činnosti zjištěno, že v zemi původu žalobce, resp. v oblasti jeho posledního trvalého pobytu, Kábulu, došlo od doby udělení doplňkové ochrany k podstatné změně politické a bezpečnostní situace ve vztahu k důvodům, pro něž byla žalobci doplňková ochrana udělena ke dni 6. 6. 2014 a následně mu byla o 24 měsíců prodloužena rozhodnutím ze dne 7. 4. 2016. Z toho důvodu zahájil ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu řízení o odnětí

doplňkové ochrany. V této souvislosti byl se žalobcem proveden dne 20. 2. 2017 pohovor, v rámci kterého uvedl, že v České republice absolvoval jazykový kurz češtiny, pracuje a má podanou přihlášku na vysokou školu. Jeho záměrem je zůstat v České republice, neboť v jeho domovské zemi není bezpečno, což byl ostatně důvod pro udělení doplňkové ochrany. V současné době se situace nezměnila, neboť v Afghánistánu vlivem bojů denně umírají lidé a je tam nedostatek pracovních míst. Informace o domovské zemi žalobce získal z veřejně dostupných zdrojů a od svých rodičů, kteří žijí v Kábulu a jsou s ním v kontaktu. Žalovaný v tomto kontextu žalobce upozornil na skutečnost, že se bezpečnostní situace v jeho domovské zemi od roku 2012 změnila, a to také ve městě Kábulu, kde je stabilní a dlouhodobě neměnná.

S tímto závěrem žalobce nesouhlasil. K dotazu žalovaného poté doplnil, že naposledy žil v hlavním městě Kábulu, oblast M., kam se roku 2008 z bezpečnostních důvodů přestěhoval s celou svou rodinou z města F. Dle jeho názoru není možné řešit situaci v zemi původu vnitřním přesídlením, neboť špatná bezpečnostní situace je vlivem působení Tálibánu a Islámského státu na celém území, přičemž hlavní město Kábul je v tomto ohledu pravděpodobně nejlepší variantou. Ani tam však není bezpečno. Sám žalobce byl třikrát bezdůvodně přepaden skupinou osob, které jej fackovaly a jednou dokonce pořezaly. V dřívějším pohovoru hovořil pouze o jednom útoku, a to z důvodu, že na podrobnosti nebyl dotazován. V případě jeho návratu do vlasti by nemohl využít pomoc své rodiny, neboť rodiče již pomáhají jeho třem bratrům, kteří s nimi bydlí společně. V kontaktu je s nimi žalobce pouze telefonicky či prostřednictvím textových zpráv, a to jednou za měsíc. Ve vztahu ke své osobě žalobce dále k dotazu žalovaného sdělil, že by mohl být po návratu vystaven oproti ostatním obyvatelům Kábulu nebezpečí proto, že se vrací z Evropy a jeho způsob uvažování se změnil. Jeho rodina má bezpečnostní a ekonomické potíže, aniž by znal konkrétní podrobnosti, neboť je situace v zemi nepředvídatelná. Žalobce neměl v minulosti se státními orgány či bezpečnostními složkami v domovské zemi žádné potíže, dále nebyl trestně stíhán ani politicky či veřejně aktivní. Co se týče soukromého života, žalobce má v České republice zaměstnání a pouze několik kamarádů, které vídá příležitostně. Jeho zdravotní stav je dobrý.

Následně žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval písemné vyjádření žalobce ze dne 13. 3. 2017, ve který opětovně vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného, že se celková bezpečnostní situace v Afghánistánu zlepšila natolik, že jsou splněny zákonné důvody pro odnětí doplňkové ochrany, neboť nemá oporu v aktuálních informacích o zemi původu. Naopak dochází ke zhoršení bezpečnostní situace, jak vyplývá ze zprávy generálního tajemníka OSN a Rady bezpečnosti ze dne 13. 12. 2016, výroční zprávy UNAMA o ochraně civilistů v rámci ozbrojeného konfliktu z února 2017, nového pokynu Vysokého komisaře pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 19. 4. 2016 a z internetových stránek Ministerstva zahraničních věcí ČR. Z jejich obsahu totiž vyplývá, že po odchodu mezinárodních vojsk došlo k eskalaci ozbrojeného konfliktu. O tom svědčí také sebevražedné a další teroristické útoky, které se odehrály ve městě Kábulu, a jejichž počet může vlivem posílení pozice Islámského státu narůstat. V důsledku tak dochází ke zhoršení bezpečnostní situace a podmínek pro život vnitřně přesídlených osob, které se vlivem útoků soustřeďují ve velkých městech, aniž by jim byly zajištěny důstojné životní podmínky. Dle zprávy Speciálního generálního inspektora pro obnovu Afghánistánu (SIGAR) se navíc územní vliv vlády zmenšuje. Žalobce ve svém vyjádření nezpochybnil, že institut doplňkové ochrany je pouze dočasný. Pro účely jejího odnětí však musí být v domovském státě dány změny poměrů významné a trvalé povahy, které zajišťují, že žalobce nebude po návratu čelit nebezpečí vzniku vážné újmy.

Žalovaný dále v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že při posouzení důvodů pro odnětí doplňkové ochrany vycházel z protokolu o pohovoru ze dne 20. 2. 2017,

vyjádření žalobce ze dne 13. 3. 2017, informací Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) o bezpečnostní situaci v Afghánistánu z ledna roku 2016, informací UNHCR ze dne 19. 4. 2016, informací Valného shromáždění – Rady bezpečnosti OSN (dále jen „Valné shromáždění“) č. A/70/775 – S/2016/2018 o situaci v Afghánistánu a jejích důsledcích pro mezinárodní mír a bezpečnost ze dne 7. 3. 2016, zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 ze dne 21. 4. 2016, výroční zprávy Amnesty International 2016/2017 ze dne 22. 2. 2017, výroční zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2016 – Afghánistán ze dne 1. 6. 2016, výroční zprávy Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017, informací New York Times ze dne 4. 10. 2016, informací Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – údaje o zemi – Afghánistán – 2016 a informací České tiskové kanceláře (ČTK). V této souvislosti byla žalobci dána možnost se k jednotlivým podkladům vyjádřit, načež si pořídil kopii protokolu a uvedl, že se k věci již písemně vyjádřil a případné další písemnosti doplní nejpozději do 31. 3. 2017.

To učinil svým dalším vyjádřením dne 30. 3. 2017, ve kterém opět poukázal na skutečnost, že dle uvedených podkladů nedošlo v jeho domovské zemi ke zlepšení situace od doby, kdy mu byla doplňková ochrana udělena. Naopak došlo k jejímu zhoršení, a to včetně zvýšení smrtelných útoků v Kábulu, jak vyplývá ze zpráv Human Rights Watch a UNHCR. Současně žalobce upozornil na to, že byla publikována novější zpráva Valného shromáždění a Rady bezpečnosti OSN ze dne 13. 12. 2016, přičemž zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie z roku 2015 je neaktuální. Kromě toho žalobce nepovažoval za relevantní informace o tom, že Evropská unie bude Afghánistánu poskytovat ekonomickou podporu a že se mnoho neúspěšných žadatelů do země vrací, neboť žalovaný musí hodnotit potřebu doplňkové ochrany žalobce individuálně a na základě aktuálních poměrů v zemi původu. Ke svému vyjádření poté žalobce přiložil stanovisko Amnesty International ke stavu lidských práv v Afghánistánu. Žalovaný v této souvislosti obstaral novou zprávu Valného shromáždění ze dne 3. 3. 2017 a nevyužil jako podklad pro rozhodnutí výše uvedenou zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie z roku 2015. Stejně tak pro účely vydání napadeného rozhodnutí nevycházel z doložené zprávy Amnesty International a dalších podkladů, neboť se nevztahují přímo k osobě žalobce a o situaci v jeho domovské zemi již byl shromážděn dostatek podkladů.

V rámci jejich hodnocení žalovaný odkázal na informace od EASO z ledna 2016, dle kterých sice probíhá v Afghánistánu velké množství bezpečnostních incidentů, ale jsou zde také oblasti pod stálou kontrolou tamní vlády, ve kterých je bezpečnostní situace v zásadě konzistentní. To platí také o hlavním městě Kábulu, kde se z důvodu pracovních příležitostí a dosažení základních životních potřeb koncentruje velké množství vnitřně přesídlených osob. V blízkosti je také letiště zajišťující mezinárodní přepravu. V této souvislosti žalovaný uvedl, že většina konfliktů byla během roku 2015 hlášena na jižních a východních částech země, přičemž kromě hlavního města Kábulu patří k nejbezpečnějším částem země například provincie Bámján a Balch. Dle informací od UNHCR ze dne 19. 4. 2016 je dále možno pozorovat nárůst počtu osob, které se do Afghánistánu dobrovolně vracejí, a to zejména z Pákistánu a Íránu, kde je koncentrována drtivá většina afghánských uprchlíků, přičemž na jejich reintegraci chtějí dotčené státy spolupracovat. Podle informací poskytnutých od UNHCR se v Afghánistánu nachází řada profilů potenciálně ohrožených osob, jako jsou například novináři, muži v bojeschopném věku náchylní k naverbování, menšinové náboženské či etnické skupiny atd. Ohrožení každého jedince je však třeba posuzovat individuálně.

Následně žalovaný odkázal na informace Valného shromáždění č. A/71/826 – S/2017/189 ze dne 3. 3. 2017, které kromě politických a ekonomických problémů pojednávají

o tom, že bezpečnostní situace v Afghánistánu se nadále zhoršovala, kdy ozbrojené střety Tálibánu s bezpečnostními složkami dosáhly roku 2016 rekordně vysoké úrovně a pokračovaly také v roce 2017. S tím souvisela také zaznamenaná vysoká míra výskytu násilností proti civilistům, včetně vysokého počtu zabitých, zraněných a vnitřně přesídlených osob. Dle údajů OSN prokazatelně došlo k nárůstu bezpečnostních incidentů o 5 procent oproti roku 2015 a k zaznamenání nejvyššího počtu incidentů v jednom roce. Přestože se konflikty koncentrovaly převážně na jihu a východě země, územní působnost Tálibánu se zvětšovala. Současně však v roce 2016 došlo k dalšímu poklesu útoků pomocí improvizovaných výbušných zařízení. Žalovaný dále v kontextu informací ČTK a New York Times ze dne 4. 11. 2016 připomněl, že migrace Afghánců do Evropy v roce 2016 poklesla, přičemž se velké množství migrantů do země navrácí. Evropská unie se v tomto ohledu dohodla s Afghánistánem na spolupráci a přislíbila mu další finanční podporu.

Žalovaný dále pristoupil k hodnocení tvrzení žalobce ohledně nemožnosti jeho návratu do země původu, které jsou založeny na stanovisku, že na celém území Afghánistánu, včetně hlavního města Kábulu, není bezpečno, přičemž není zajištěn přístup k zaměstnání a vzdělání. Tyto informace měl žalobce čerpat zejména z internetu a od svých rodičů. Žalovaný je poté porovnal s těmi, které žalobce uvedl v předcházejícím řízení o udělení, resp. prodloužení doplňkové ochrany. Tímto postupem dospěl k závěru, že v domovské zemi žalobce došlo k tak zásadním změnám, že další trvání doplňkové ochrany není zapotřebí. Dle názoru žalovaného sice dochází v některých částech Afghánistánu k bezpečnostním incidentům, stejně jako v řadě dalších zemí, včetně států Evropské unie, ale jsou izolovány pouze v dílčích oblastech. Nejedná se tedy o celoplošně rozšířené násilí, které by zemi původu žalobce postihovalo stejně, jako v době, kdy mu byla udělena, resp. prodloužena, doplňková ochrana. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce naposledy pobýval v hlavním městě Kábulu, kde v současnosti žije jeho rodina, a které patří mezi nejbezpečnější oblasti celého Afghánistánu, přičemž její často vyhledávají vnitřně přesídlené osoby. Sám žalobce pak uvedl, že on ani jeho rodina žádné problémy s bezpečností doposud neměli a případné obtíže jsou toliko ekonomického charakteru. Žalobci tak byla v minulosti udělena a prodloužena doplňková ochrana z důvodu špatné bezpečnostní situace v Kábulu, kdy nebylo možné při jeho návratu vyloučit nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Od té doby však došlo rovněž ve městě Kábulu ke změně poměrů, když již dle dostupných informací nehrozí tamním civilistům ohrožení života či lidské důstojnosti vlivem ozbrojeného konfliktu.

Kromě toho žalovaný doplnil, že žalobce nespadá do žádné kategorie zranitelných osob, jejichž navrácení do Afghánistánu není ze strany UNHCR doporučováno. Naopak se jedná o mladého a zdravého muže, který je schopen zajistit si práci obživu, přičemž na území České republiky nemá vytvořeny silné osobní vazby. Za důvod pro ponechání doplňkové ochrany poté nelze považovat skutečnost, že žalobce chce na českém území dlouhodobě pobývat, a to z pracovních a studijních důvodů. To zajisté nevylučuje, aby za tímto účelem využil některého z pobytových právních institutů, které jsou vymezeny v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Na základě těchto skutečností tedy žalovaný dospěl k závěru, že důvody trvání doplňkové ochrany u žalobce pominuly, neboť mu již v domovské zemi vlivem podstatné změny bezpečnostní situace nehrozí nebezpečí vážné újmy dle ust. § 14a zákona o azylu.

II. Žaloba

V **žalobě** bylo namítáno, že nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, přičemž žalovaný nezohlednil rozhodné skutečnosti, které jsou žalobci ku prospěchu. V tomto kontextu žalobce poukázal na přetrvávající špatnou bezpečnostní situaci v Afghánistánu, kvůli níž byla žalobci v roce 2014 udělena doplňková ochrana, přičemž již dle tehdy použitých podkladů pro vydání rozhodnutí byla očekávána eskalace ozbrojeného konfliktu, včetně souvisejícího zhoršení bezpečnostní situace a nárůstu kriminality. Současně žalobce doplnil, že tato očekávání se potvrdila, když mu byla v roce 2016 doplňková ochrana prodloužena, a to na základě stručného odůvodnění, že situace v zemi původu se podstatným způsobem nezměnila. Bez ohledu na tyto skutečnosti však žalovaný dospěl necelý rok po prodloužení doplňkové ochrany ke zcela opačnému závěru, když žalobci doplňkovou ochranu odňal s odůvodněním, že v současné době dochází k bezpečnostním konfliktům pouze na některých místech afghánského území, kdy hlavní město Kábul je jednou z nejvíce bezpečných částí země.

S tímto závěrem žalobce nesouhlasí, neboť dle jeho názoru nemá oporu v podkladech pro vydání napadeného rozhodnutí. Předně s odkazem na judikaturu a komentářovou literaturu uvedl, že v případě odnětí doplňkové ochrany musí být změna poměrů v domovské zemi nejen významné, ale také trvalé povahy, přičemž správní orgán musí riziko vzniku vážné újmy posuzovat individuálně, tedy ve vztahu k postavení konkrétní osoby požívající doplňkové ochrany. Dále žalobce citoval závěry obsažené ve zprávě generálního tajemníka OSN ze dne 13. 12. 2016, dle které naopak došlo ke zhoršení bezpečnostní situace, a to v důsledku zintenzivnění ozbrojených střetů mezi afghánskými bezpečnostními silami a Tálibánem, což se negativně projevuje na zajištění bezpečnosti civilistů. V této souvislosti žalobce odkázal také na informace Valného shromáždění ze dne 3. 3. 2017, ze které žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel a které jednoznačně vypovídají o tom, že došlo ke zhoršení bezpečnostní situace, včetně nárůstu incidentů a obětí na životech. Vlivem návratu velkého počtu uprchlíků a vnitřně přesídlených osob se navíc prohloubila humanitární krize, kterou provází nepříznivé sociální a ekonomické podmínky ve společnosti.

O rekordním počtu civilních obětí v roce 2016 poté svědčí výroční zpráva UNAMA z února 2017. Tato zpráva, stejně jako nové pokyny pro posouzení potřeb mezinárodní ochrany žadatelů z Afghánistánu od UNHCR, obsahuje údaje o tom, že bezpečnostní a humanitární situace v Afghánistánu se stále zhoršuje, což souvisí také s nárůstem územního vlivu Tálibánu a působením dalších protivládních uskupení. V tomto kontextu žalobce akcentoval zejména údaj o tom, že konflikt ovlivňuje všechny části země, přičemž dochází k nárůstu bezpečnostních incidentů a obětí na životech civilistů. Ostatně samo Ministerstvo zahraničních věcí České republiky na svých internetových stránkách občanům nedoporučuje, aby do Afghánistánu vycestovali, a to z důvodu trvalé hrozby teroristických útoků a únosů.

S ohledem na tyto skutečnosti tedy nelze dle názoru žalobce hovořit o podstatné a trvalé změně poměrů, resp. vyloučení nebezpečí vzniku vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Z dostupných informací navíc vyplývá, že v hlavním městě Kábulu, které je dle názoru žalovaného jedno z nejbezpečnějších částí Afghánistánu, došlo během roku 2016 a 2017 k řadě teroristických a sebevražedných útoků, které měly za následek smrt či zranění velkého počtu civilistů. Tyto útoky, které mají dle citované zprávy UNAMA za následek nejvíce civilních obětí daného ozbrojeného konfliktu, nelze dle žalobce srovnávat s mnohem méně frekventovanými a intenzivními teroristickými útoky v evropských státech. Stejně tak nelze pro účely odnětí doplňkové ochrany argumentovat příslibem finanční podpory Evropskou unií či zvýšením počtu navrácených osob, které nebyly se svojí žádostí o udělení mezinárodní ochrany úspěšné, neboť se nejedná o údaje související s bezprostřední bezpečnostní situací v Afghánistánu, kterou je žalovaný povinen posuzovat individuálně.

Žalobce pak závěrem žaloby uvedl, že žalovaný se v rámci napadeného rozhodnutí s uvedenými informacemi o zemi původu dostatečně nevypořádal. Při svém rozhodování navíc paradoxně vycházel rovněž z podkladů mapujících období roku 2016, kdy byla žalobci doplňková ochrana prodloužena. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Ve svém **vyjádření** k žalobě žalovaný uvedl, že ta neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. V tomto kontextu připomněl, že v zemi původu žalobce, resp. v místě jeho posledního pobytu, došlo k podstatné změně politické a bezpečnostní situace, pro niž mu byla v předcházejících řízeních doplňková ochrana udělena a prodloužena. V současné době totiž dle názoru žalovaného z podkladů pro vydání rozhodnutí vyplývá, že v Afghánistánu došlo k takovému vývoji situace, že civilní osoby nejsou nadále nevyhnutelně ohroženy na své bezpečnosti. Žalobci tak za současného stavu nehrozí v zemi původu nebezpečí vzniku vážné újmy dle ust. § 14a zákona o azylu. Ke svému závěru žalovaný dospěl na základě dostatku informací, které si obstaral o domovské zemi žalobce, včetně hlavního města Kábulu, které je pod kontrolou centrální afghánské vlády, přestože nelze zpochybnit, že v jiných oblastech země dochází ke sporadickým bezpečnostním incidentům. Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobce, že se s jeho námitkami během správního řízení dostatečně nevypořádal. Co se týče institutu mezinárodní ochrany, je založen na principu dočasnosti, přičemž se předpokládá návrat dotčené osoby do domovské země, jakmile pominou důvody, pro které byla doplňková ochrana udělena, popř. prodloužena. Pokud žalobce usiluje o legalizaci svého pobytu na území České republiky, může k tomu dle názoru žalovaného využít právního režimu zakotveného v příslušné právní úpravě pobytu cizinců, nikoliv institutu mezinárodní ochrany. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V **replice** podané k vyjádření žalovaného žalobce především uvedl, že závěr o zlepšení bezpečnostní situace v Afghánistánu nemá oporu ve spise, resp. v podkladech pro vydání napadeného rozhodnutí. Ty naopak vypovídají o tom, že bezpečnostní situace se v zemi původu žalobce neustále zhoršuje a dochází také k nárůstu incidentů a civilních obětí. V tomto kontextu žalobce ve své replice přímo odcitoval již uvedenou zprávu generálního tajemníka OSN ohledně situace v Afghánistánu a jejích důsledků pro mezinárodní mír a bezpečnost ze dne 13. 12. 2016, výroční zprávu UNAMA, publikovanou v únoru roku 2017, nové pokyny UNHCR pro posouzení potřeb mezinárodní ochrany žadatelů z Afghánistánu ze dne 19. 4. 2016, zprávu SIGAR a informace Ministerstva zahraničních věcí ČR. Dle názoru žalobce tak tyto podklady svědčí o tom, že od roku 2014 nelze hovořit o výrazném zlepšení bezpečnostní situace, resp. o změně poměrů tak významné a trvalé povahy, že by bylo odnětí doplňkové ochrany zdůvodněno. Přestože tedy žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z mnoha relevantních zpráv a informací o zemi původu žalobce, dovodil z nich zcela opačné závěry, než z jejich obsahu vyplývají. To se týká také tvrzení žalovaného o hlavním městě Kábulu, které dle jeho tvrzení patří k nejbezpečnější částí afghánského území, přestože zde za poslední dobu proběhlo několik sebevražedných útoků, které měly za následek desítky mrtvých a stovky zraněných civilistů. V tomto kontextu žalobce poukázal na skutečnost, že Německo deklarovalo, že za této situace nebude osoby posuzované jako uprchlíky do Afghánistánu navracet. Dle názoru žalobce nenastala v jeho domovské zemi taková změna poměrů, která by odůvodňovala odnětí doplňkové ochrany. Kromě toho je třeba žalobce považovat za ohroženou osobu, neboť by mohl být v případě navrácení vystaven jako mladý muž naverbování, jak vyplývá ze zprávy UNHCR z dubna roku 2016.

IV. Správní spis

Ze **správního spisu** krajský soud zjistil následující skutečnosti. Ve správním spisu je obsažena zejména původní žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná dne 12. 3. 2014, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 3. 2014, rozhodnutí ve věci udělení doplňkové ochrany na 24 měsíců ze dne 29. 5. 2014, žádost o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 17. 2. 2016, rozhodnutí ve věci prodloužení doplňkové ochrany na 24 měsíců ze dne 7. 4. 2016, protokol o pohovoru v řízení o odnětí doplňkové ochrany ze dne 20. 2. 2017, vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 13. 3. 2017 a ze dne 29. 3. 2017, napadené rozhodnutí.

V protokolu ohledně řízení o odnětí doplňkové ochrany ze dne 20. 2. 2017 žalobce k dotazům žalovaného zejména uvedl, že v Afghánistánu je stále špatná bezpečnostní situace, přičemž tyto informace má převážně z internetu a od svých rodičů, se kterými před odchodem ze země bydlel v bytě v hlavním městě Kábulu. To je sice považováno za bezpečné, ale bezpečnostní situace je špatná v celé zemi, což neumožňuje využít vnitřního přesídlení. Konkrétně v Kábulu dochází k sebevražedným útokům a únosům. Sám žalobce byl třikrát napaden skupinkou lidí, kteří jej jednou dokonce pořezali, aniž by mu byl znám motiv jejich jednání. V Kábulu žijí rovněž jeho tři bratři (v bytě s rodiči) a strýc s rodinou. Další příbuzné má žalobce v oblasti Farah, kde s rodiči bydlel do roku 2008, ale není s nimi v kontaktu. Žalobce dále uvedl, že by mohl mít po návratu do vlasti problémy z důvodu toho, že přichází z Evropy a jeho způsob uvažování se změnil. Vyloučil však, že by jeho rodina měla v minulosti potíže se státními či bezpečnostními složkami. Je zdravý, v České republice pracuje a nemá zde žádné blízké osoby, vyjma kamarádů.

Kromě toho je ve správním spise založen protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a dále především tyto zprávy o zemi původu: informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) o bezpečnostní situaci v Afghánistánu z ledna roku 2016, informace UNHCR ze dne 19. 4. 2016, informace Valného shromáždění č. A 70/775 – S/2016/2018 o situaci v Afghánistánu a jejich důsledcích pro mezinárodní mír a bezpečnost ze dne 7. 3. 2016, zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 ze dne 21. 4. 2016, výroční zpráva Amnesty International 2016/2017 ze dne 22. 2. 2017, výroční zpráva Freedom House – Svoboda ve světě 2016 – Afghánistán ze dne 1. 6. 2016, výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017, informace New York Times ze dne 4. 10. 2016, informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – údaje o zemi – Afghánistán – 2016 a informace České tiskové kanceláře (ČTK). Kromě toho je ve spisu založeno také stanovisko Amnesty International ke stavu lidských práv v Afghánistánu podle výročních zpráv mezi lety 2015-2017 a dokument obsahující zprávy ze zahraničních a českých médií (oba dokumenty byly přiloženy rovněž k žalobě).

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný nařízení jednání nepožadoval a žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení jednání neprojevil ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas. Krajský soud navíc neshledal ústní projednání věci nezbytným.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice

Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice), přičemž dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Krajský soud předně poukazuje na skutečnost, že žalobce svými námitkami brojil proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, resp. proti postupu žalovaného, který sice pro účely vydání napadeného rozhodnutí shromáždil dostatek relevantních informací a zpráv týkajících se zejména bezpečnostní situace v Afghánistánu, ale závěry uvedené v těchto dokumentech nesprávně vyhodnotil. Kromě toho se přezkoumatelným způsobem nezabýval argumentací žalobce obsaženou v jeho vyjádřeních ze dne 10. 3. 2017 a 29. 3. 2017, ve kterých s odkazem na příslušné podklady namítal, že špatná bezpečnostní situace se na území Afghánistánu od roku 2014, kdy mu byla udělena doplňková ochrana, nezměnila. Naopak dochází k eskalaci ozbrojeného konfliktu, a s tím souvisejícímu nárůstu útoků a civilních obětí, a to nejen v jižních a východních oblastech Afghánistánu, ale také v hlavním městě Kábulu, ve kterém žalobce až do svého odchodu ze země pobýval.

V projednávané věci se jednalo o řízení o odnětí doplňkové ochrany. Dle názoru krajského soudu je nicméně vhodné nejprve obecně vymezit podmínky pro udělení, popř. prodloužení doplňkové ochrany, neboť se jedná o řízení, která z podstaty věci rozhodování o jejím odnětí předchází. V tomto ohledu je právní úprava institutu doplňkové ochrany zakotvena v ust. § 14a (udělení doplňkové ochrany) a ust. § 53a odst. 4 (prodloužení doplňkové ochrany) zákona o azylu. Podle § 14a zákona o azylu v rozhodném znění platí, že *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“* Dle odst. 2 citovaného ustanovení se pak *„[z]a vážnou újmu podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

Institut doplňkové ochrany tedy nelze považovat za univerzální právní nástroj, jehož cílem by bylo automatické poskytnutí ochrany každému, v jehož zemi původu dochází k nežádoucím jevům či bezpráví. Naopak zákonodárce v tomto ohledu zakotvit ve výše citovaném ustanovení § 14a zákona o azylu konkrétní podmínky, na základě kterých může být tato forma mezinárodní ochrany poskytnuta. Rozsah těchto podmínek je poté dán zejména snahou zajistit ochranu lidských práv a základních svobod, uznávaných nejen ve vnitrostátním, ale také mezinárodním kontextu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46, všechna dále citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Na základě interpretace ust. § 14a zákona o azylu lze tedy dospět k závěru, že doplňková ochrana může být udělena pouze při kumulativním splnění těchto podmínek: 1) u žadatele nejsou dány zákonné důvody pro udělení některé z forem azylu (1), nachází se mimo zemi svého původu, 3) má důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí, 4) vážné újmy, (5) nemůže využít nebo není ochoten využít ochrany v zemi jeho původu a (6) nevztahuje se na něj tzv. vylučující klauzule (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62).

Pro účely posouzení toho, zda jsou uvedené podmínky splněny či nikoliv, je nezbytné vycházet z řádně zjištěného skutkového stavu věci, resp. individuálních okolností případu. V tomto ohledu je vhodné poukázat na skutečnost, že sám žadatel je ve vztahu k prokázání rozhodných skutečností velmi limitován a nelze tak po něm spravedlivě požadovat, aby v rámci řízení o udělení některé z forem mezinárodní ochrany poskytl příslušnému správnímu orgánu kromě vlastní věrohodné výpovědi také další důkazní prostředky svědčící o tom, že je ve svém domovském státě pronásledován či že mu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57). Naopak lze v tomto kontextu vycházet z právního názoru Nejvyššího správního soudu, že správní orgán je povinen z tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu vycházet, pokud se mu je nepodaří na základě dalšího dokazování spolehlivě vyvrátit nebo zpochybnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70).

V projednávané věci byla žalobci udělena doplňková ochrana na 24 měsíců rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 5. 2014, č. j. OAM-85/ZA-ZA08-K03-2014, a to s odůvodněním, že na základě provedeného dokazování nelze u žalobce vlivem problematické bezpečnostní situace v Afghánistánu vyloučit nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, spočívající ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti. K jejímu prodloužení poté došlo na základě žádosti žalobce o dalších 24 měsíců rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č. j. OAM-58/ZA-ZA08-ZA05-PD1-2014. Žalovaný dospěl k závěru, že v kontextu ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu jsou dány důvody pro prodloužení doplňkové ochrany, neboť na základě prostudování a posouzení informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Afghánistánu, které byly ve správním řízení shromážděny, nedošlo ve vztahu k osobě žalobce k podstatné změně situace, resp. důvodů, na základě kterých byla žalobci doplňková ochrana udělena.

Dne 23. 5. 2017 však žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým žalobci doplňkovou ochranu odňal. V tomto ohledu odkazoval na ust. § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, dle kterého platí, že: *„Doplňková ochrana se odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí.“* Z odůvodnění daného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při svém rozhodování vycházel ze skutečnosti, že okolnosti v domovské zemi žalobce, které vedly k udělení a následně prodloužení doplňkové ochrany, sice nezanikly, ale změnil se natolik, že doplňková ochrana již není zapotřebí. K tomu krajský soud nejprve v obecné rovině uvádí, že ust. § 17a odst. 2 zákona o azylu implementuje čl. 16 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (dále též „kvalifikační směrnice“), když ve vztahu k hodnocení důvodů pro odnětí doplňkové ochrany stanovuje, že *„při posuzování důvodů uvedených v odstavci 1 ministerstvo přihlédne k tomu, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Dále se přihlédne k tomu, zda osoba požívající doplňkové ochrany uvede závažné okolnosti podložené předchozí vážnou újmou odůvodňující odmítnutí ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu svého posledního trvalého bydliště.“*

Lze tedy konstatovat, že ust. § 17a odst. 2 zákona o azylu do jisté míry omezuje vágnost formulace podmínek pro odnětí doplňkové ochrany tak, jak je stanoveno v ust. § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, které v tomto ohledu používá poněkud neurčitou formulaci, že pro účely odnětí doplňkové ochrany postačuje změna okolností do té míry, že již

doplňková ochrana „není zapotřebí“. Správní orgán je tak v daném řízení povinen posuzovat nejen prostou skutečnost, zda došlo ke změně okolností či nikoliv, ale zda je případná změna „významného a trvalého charakteru“. Z logického hlediska tak správní orgán musí vždy přistoupit ke srovnání nově zjištěných skutečností se stavem, který byl dán v době udělení či prodloužení doplňkové ochrany, neboť jen tímto způsobem bude schopen posoudit, zda se jedná o významnou změnu či nikoliv. K tomu krajský soud připomíná, že je třeba přistupovat k posouzení situace každé osoby požívající doplňkové ochrany individuálně, neboť v některých případech může dojít v obecné rovině ke změně poměrů významné a trvalé povahy, aniž by bylo možno u osoby mající specifické postavení vyloučit riziko nebezpečí vzniku vážné újmy, a to také ve smyslu vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu dle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (k tomu srov. Kosař, D. a kol. *Zákon o azylu: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2010).

V posuzované věci žalovaný odnětí doplňkové ochrany zdůvodnil zejména tím, že došlo k podstatné změně situace v Afghánistánu, kde sice stále probíhá ozbrojený konflikt doprovázený bezpečnostními incidenty, ale pouze na dílčích částech území, které nejsou pod kontrolou vládních ozbrojených sil. Nejedná se tedy již o ozbrojený konflikt spočívající v celoplošně rozšířeném násilí, jako v době, kdy byla žalobci doplňková ochrana udělena a prodloužena. V tomto kontextu poté žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce naposledy pobýval v hlavním městě Kábulu, kde žijí jeho rodiče, přičemž se jedná o jednu z nejbezpečnějších částí Afghánistánu pod úplnou kontrolou tamní vlády. O tom dle názoru žalovaného svědčí také dobrovolný návrat velkého množství uprchlíků z Evropy. Co se týče žalobce, ten navíc ve správním řízení vypověděl, že on ani jeho rodina se doposud nestali terčem konkrétního útoku či obětí bezpečnostního incidentu. Pokud pak žalobce hovoří o zhoršování bezpečnostní situace, jeho tvrzení jsou založena na informacích z internetu nebo od jeho rodičů a jsou dle názoru žalovaného účelová. Žalobce je mladý a zdravý muž, který nespadá do žádné kategorie tzv. zranitelných osob, jak je vymezuje stanovisko UNHCR ze dne 19. 4. 2016. Naopak by měl být schopen zajistit si vlastní obživu, zejména proto, že jeho poslední pobyt byl v hlavním městě, které pro tyto účely disponuje dostatečnou infrastrukturou. Evropská unie a další státy navíc přislíbily afghánské vládě ekonomickou podporu a spolupráci ve vztahu k integraci navracených osob. S těmito závěry se žalobce neztotožňuje, neboť z použitých podkladů a informací o zemi původu nevyplývají. Naopak svědčí o tom, že situace v Afghánistánu se zhoršila, resp. v rozhodném období docházelo k nárůstu počtu bezpečnostních incidentů a civilních obětí, a to nejen v oblastech ovládaných Tálibánem, ale také v hlavním městě Kábulu, kde došlo rovněž v roce 2016 a 2017 k mnoha sebevražedným útokům.

Krajský soud vycházel zejména z jednotlivých zpráv o zemi původu žalobce, které jsou založeny ve správním spise a s nimiž žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí pracoval. Na základě jejich prostudování dospěl k závěru, že žalovaný přezkoumatelným způsobem nezdůvodnil, v čemž spočívá podstatná a trvalá změna poměrů vedoucí k odnětí doplňkové ochrany. Obsah jednotlivých zpráv totiž vyvolává důvodné pochybnosti, že žalobce může být v případě navracení vystaven nebezpečí vážné újmy dle ust. § 14a zákona o azylu. Je sice pravdou, že ze zprávy EASO o zemi původu z ledna roku 2016, která popisuje bezpečnostní situaci v jednotlivých regionech Afghánistánu, vyplývá, že ozbrojený konflikt a související útoky jsou koncentrovány zejména v jižních a východních částech země. Současně však tato zpráva nezastírá, že ani v jiných oblastech k bezpečnostním incidentům dochází, byť ne v tak velkém rozsahu. Naopak informace UNHCR ze dne 19. 4. 2016 (s. 18 a násl.) jasně hovoří o tom, že situace je stále nepředvídatelná,

přičemž ozbrojený konflikt zasahuje všechny části země a postihuje zejména civilisty. Stejně tak je v daném dokumentu poukazováno na zvýšení intenzity konfliktu, včetně cíleného používání výbušné techniky v místech, kde je vysoká koncentrace civilistů. Stejně závěry lze poté ve vztahu k bezpečnostní situaci v Afghánistánu nalézt také v informacích OSN – A/70/775 – S/2016/218 ze dne 7. 3. 2016, ve kterých je poukazováno na nárůst územního vlivu Tálibánu v roce 2015 a skutečnost, že v zemi operují také jiné protivládní organizace, jako je Islámský stát. Přestože je v tomto kontextu hovořeno o celkovém mírném poklesu bezpečnostních incidentů mezi lety 2015 a 2016, některé měsíce byly v tomto období naopak považovány z hlediska jejich počtu za rekordní, a to od roku 2001. O útocích Talibanu na civilní osoby v Kábulu vypovídají zejm. body 25 – 26 této zprávy. Z těchto informací vyplývá, že útoky jsou sice primárně zaměřeny na politicky významné osoby, novináře, diplomaty atd., nicméně umírají při nich desítky až stovky civilistů.

Kromě toho je třeba připomenout, že žalovaný vycházel z premisy, že žalobce pobýval a v případě návratu bude pobývat v hlavním městě Kábulu, kde má rovněž silné rodinné vazby, přičemž se jedná o jedno z nejbezpečnějších oblastí v zemi pod kontrolou centrální vlády. V tomto ohledu krajský soud zdůrazňuje, že v Afghánistánu probíhá ozbrojený konflikt, který není dle podkladů založených ve spise omezen pouze na konkrétní část území. Pokud je tedy některé město či dokonce region označeno za nejbezpečnější, resp. bezpečnější než jiné oblasti, které jsou pod kontrolou teroristických uskupení porušujících flagrantním způsobem lidská práva, pak nelze automaticky dospět k závěru, že se jedná o bezpečné místo pro účely vydání rozhodnutí o odnětí doplňkové ochrany. Na tomto místě se krajský soud pozastavuje nad argumentací žalovaného, že k bezpečnostním incidentům, resp. útokům na civilisty, dochází také v jiných státech, včetně Evropské unie. Z hlediska četnosti a intenzity totiž nelze srovnávat teroristické útoky, ke kterým dochází v Afghánistánu oproti těm, které se nárazově odehrávají v bezpečných zemích. Nehledě na tuto skutečnost žalovaný nevěnoval bezpečnostní situaci v hlavním městě Kábulu téměř žádnou pozornost, když se spokojil s tím, že je pod kontrolou tamní vlády a žalobce má údajně informace pouze z internetu nebo od svých rodičů. Krajský soud však připomíná, že žalobce nejen v žalobě, ale také ve správním řízení v rámci jednotlivých pohovorů a ve svých vyjádřeních ze dne 13. 3. 2017 a ze dne 29. 3. 2017, namítal špatnou bezpečnostní situaci na území Afghánistánu, a to s odkazem na relevantní zdroje informací. Stejně tak ve svém vyjádření ze dne 13. 3. 2017 uvedl výčet sebevražedných útoků, ke kterým došlo přímo v hlavním městě Kábulu a které měly za následek desítky mrtvých a stovky zraněných civilistů.

O tom, že v hlavním městě Afghánistánu skutečně dochází k velkému počtu bezpečnostních incidentů a sebevražedných útoků ostatně svědčí také výroční zpráva Amnesty International ze dne 22. února 2017. Ta obsahuje odkaz na informaci UNAMA, podle níž si ozbrojený konflikt v prvních devíti měsících roku 2016 vyžádal až 8 397 civilních obětí. Zejména však Amnesty International explicitně vymezila, že ve městě Kábulu došlo ze strany Tálibánu k ozbrojenému útoku na nemocnici, Americkou univerzitu, šíitskou mešitu a bezpečnostní tým jednoho z vládních činitelů, což mělo ve svém souhrnu za následek desítky mrtvých a stovky zraněných civilistů. O pokračování sebevražedných útoků a útoků výbušninami v Afghánistánu dále hovoří také výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017, která poukazuje na další útoky na civilisty, které se ve městě Kábulu odehrály, přičemž konstatuje, že počet obětí byl přibližně stejný jako v prvních devíti měsících roku 2015. Dle názoru krajského soudu tedy tyto informace vzbuzují důvodné pochybnosti o tom, že lze hlavní město Kábul považovat za oblast, která je bezpečná, resp. která zaručuje, že žalobce nebude v případě návratu vystaven nebezpečí vzniku vážné újmy dle ust. § 14a zákona o azylu. Na tom dle názoru krajského soudu nemůže nic změnit skutečnost, že se do

Afghánistánu navrací velký počet uprchlíků, popř. že byla ze strany Evropské unie přislíbena další finanční podpora. Za prvé je třeba opět poukázat na žalovaným citovaný dokument New York Times ze dne 4. 11. 2016, který sice hovoří o navracení velkého počtu osob, ale současně je v něm uvedeno, že zejména ze sousedního Pákistánu se mnoho uprchlíků nevrací dobrovolně, ale proto, že jsou k tomu nepřímým donucením diskriminací a tlakem ze strany pákistánských úřadů. Navíc je třeba poukázat na logický důsledek navýšení afghánské populace zejména v hlavním městě, a to ve smyslu dalšího zatížení sociální podpory a humanitární pomoci, která není ani v současné době na dostatečné úrovni (srov. např. informace OSN – A/70/775 – S/2016/2018 ze dne 7. 3. 2016). Samotné přislíbení finanční podpory pak nepochybně může v budoucnu znamenat celkové zlepšení ekonomické situace v Afghánistánu a s tím související posílení sociální pomoci. Lze se však ztotožnit s názorem žalobce, že se nejedná o skutečnost, která je způsobilá ovlivnit současnou bezpečnostní situaci. Jelikož se tedy žalovaný i přes existenci relevantních údajů a tvrzení žalobce ve správním řízení dostatečně nezabýval otázkou, zda nastala v hlavním městě Kábulu podstatná a trvalá změna bezpečnostní situace, přestože napadené rozhodnutí v podstatě na možnosti návratu žalobce do místa jeho posledního pobytu v Afghánistánu vystavěl, dospěl krajský soud k závěru, že námitka žalobce je v tomto ohledu důvodná.

Naopak krajský soud nepřisvědčil až v replice uplatněnému tvrzení žalobce o tom, že je zranitelnou osobou, a to z toho důvodu, že mu jako bojeschopnému mladému muži hrozí v případě návratu do vlasti naverbování ze strany protivládních ozbrojených sil. Pokud se žalobce v tomto ohledu odvolává na dokument obsahující informace UNHCR o Afghánistánu ze dne 19. 4. 2016, tak je v něm skutečně uvedeno, že dochází k násilnému naverbování zejména mladých mužů a nezletilých osob, přestože afghánská vláda se s tímto nežádoucím jevem snaží prostřednictvím realizace akčního plánu z roku 2014 bojovat. K tomu je však nutné doplnit, že UNHCR v rámci svého shrnutí výslovně uvedl, že mezinárodní ochrana by se v tomto ohledu měla při zohlednění konkrétních okolností každého případu vztahovat v zásadě jen na muže v bojeschopném věku a děti, které žijí v oblastech, které jsou pod kontrolou protivládních živlů nebo ozbrojených skupin přidružených k Islámskému státu. Na tomto místě je třeba dát za pravdu žalovanému, který se sice touto otázkou ve správním řízení výslovně nezabýval, ale opakovaně v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že hlavní město Kábul je zcela pod kontrolou centrální afghánské vlády. Nejedná se tedy ani dle podkladů obsažených ve spise o tu část území Afghánistánu, kde by byla dána reálná hrozba otevřeného či násilného naverbování mužů v bojeschopném věku, jako je sám žalobce. To samozřejmě nijak nevylučuje skutečnost, že protivládní ozbrojené složky působí v určité míře také v hlavním městě Kábulu, což je dokládáno velkým počtem sebevražedných a bombových útoků, s jejichž existencí se dle názoru krajského soudu žalovaný ve vztahu k posouzení zákonných podmínek pro odnětí doplňkové ochrany dostatečně a přezkoumatelně nevypořádal.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný dostatečně nezabýval námitkami žalobce, které s odkazem na relevantní zdroje informací zpochybňovaly závěry žalovaného o příznivé bezpečnostní situaci v Afghánistánu, resp. v hlavním městě Kábulu [§76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí nepředestřel přesvědčivou argumentaci podporující závěr o tom, že žalobce již dále nepotřebuje v České republice doplňkovou ochranu, neboť se bezpečnostní situace v Afghánistánu zlepšila natolik, že mu nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu.

V dalším řízení je žalovaný povinen znovu a mnohem komplexněji vyhodnotit zjištěné skutečnosti. Pokud by žalovaný dospěl i poté k témuž závěru, pak je třeba, aby přezkoumatelně a přesvědčivě zdůvodnil, že současná bezpečnostní situace v Afghánistánu, a to zejména v místě posledního pobytu žalobce, se významným a trvalým způsobem změnila, popř. že má žalobce v zemi původu možnost přesídlení do jiné lokality, kde nebude čelit rizikům, jimž jsou civilisté v Afghánistánu vystaveni ze strany hnutí Tálibán nebo dalších protivládních organizací.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalobci nevznikly žádné náklady řízení a ani jejich přiznání nepožadoval. Žalovaný poté nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů řízení rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. ledna 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.